

a násl., není tím však ustanoveno, že by také o školách státních platila ze zákona zřizovací a udržovací povinnost obce místní podle §§ 23 a 42 cit. zák. Zákon neukládá tedy místní obci povinnost, aby nesla náklad na školu státní, zejména také jí neukládá, aby na svůj náklad zřizovala a udržovala potřebné budovy, naopak stíhá povinnost tato podle přesného ustanovení § 80 zák. čl. XXXVIII:1868 stát.

Ani z výnosu (okružního nařízení) uh. min. kultu z 27. prosince 1904 č. 99.275 nemůže žal. úřad pro sebe nic čerpati. Neboť i kdyby tento byl normou — což neměl nss příležitost zkoumati — je obsahem jeho úprava postupu při zestátnování škol elementárních a opatroven a zestátnění váže se zpravidla na podmínku, že příslušná politická či náboženská obec se postará o umístění státní školy (opatrovny) a že k tomu konci odevzdá státu do vlastnictví a k trvalému užívání příslušný pozemek a budovy, že obec místní (církvní) převezme na svůj náklad zařízení učeben, stálé udržování, čištění a pojištění proti požáru budov a příslušenství a že konečně obec zajistí pro státní školu onu částku, kterou vynakládá na platy učitelů.

Z toho je patrné, že výnos ten má na mysli případy, kdy školy obecní se teprve zestátnují, a kde teprve dochází ke zřízení státní školy. V daném případě však jde — jak je nesporno — o školu státní již zřízenou a tu o jejím udržování platí předpis § 80 cit. zák. Tento předpis ovšem nevylučuje, že při zřízení školy státní může dojít k ujednání mezi státem a obcí stran přispívání obce k nákladům školy státní. Ujednání taková, jež má zřejmě na mysli i shora cit. výnos z r. 1904, mohou ovšem uložit obcím určité závazky ke škole státní, neukládá jim je však zákon, neboť zákonné povinnosti obcí uvedené v §§ 23 a 42 cit. zák. týkají se jen škol obecních a nikoliv státních, kde udržovatelem školy je ze zákona stát. Ježto však ujednáními těmi přebírá obec závazek přispívati k nákladům školy státní, jež jinak ze zákona stíhají stát sám, pak nemůže se žal. úřad dovolávati již z toho důvodu zák. č. 156/26, mluvícího o závazcích vlád a jejich orgánů býv. Uherska. Blíže netřeba se ostatně tímto důvodem zabývati, poněvadž byl použit právě za předpokladu — jak bylo dovedeno nesprávného —, že politickou obec stíhá ze zákona povinnost přispívati k udržovacím nákladům na školy státní.

Jak doličeno, nelze nař. rozhodnutí opřít o žádný z jeho důvodů a nezbylo proto než zrušiti je podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.863.

Policejní právo trestní (Podk. Rus): I. Lze rozhodnutí úřadu v policejní věci trestní doručiti přímo straně, třebaš tato má právního zástupce? — II. Odvolací stolice rozhoduje o odvolání strany neveřejně bez účasti stran. — III. Policejně-trestní soud hledí k promlčení v každém stadiu řízení z moci úřední.

(Nález ze dne 18. dubna 1935 č. 14.879/35.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 5731/26, 8343/30, ad III. Boh. A 5004/25, 6222/27.

Věc: Vasil M. ve V. proti zemskému úřadu v Užhorodě o přestupek § 122 zák. čl. XL:1879.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Okresní úřad v Sevlušti jako policejní trestní soud I. stolice vydal v policejní trestní věci proti Ivanu K. pro přestupek § 122 zák. čl. XL:1879, jehož prý se tento dopustil tím, že opominul opatření svého nebezpečného koně, který kopl nezletilého Vasila M. tak, že mu zlámal nohu, osvobozující rozsudek ze 3. října 1930, v němž bylo vysloveno, že trestní řízení, zavedené proti Ivanu K. jako majiteli koně, se ve smyslu § 155 odst. 2 pol. trest. řádu č. 65.000/1909 zastavuje.

Vyřizuje odvolání poškozeného zrušil nař. rozhodnutím zem. úřad v Užhorodě rozsudek ten podle § 204 odst. 3 uher. polic. řádu pro promlčení z těchto důvodů: Rozsudek I. stolice byl obžalovanému doručen dne 12. října 1930. Dne 28. července 1931 byl pak kuň obviněného, jehož špatné opatrování bylo mu kladeno za vinu, okresním zvěrolékařem v Sevlušti na základě nařízení odvolací stolice prohlédnut. Od té doby nebylo učiněno žádné nové usnesení neb opatření směřující proti obviněnému pro stíhaný přestupek v době promlčení, totiž nejpozději do dne 28. ledna 1932. Uplynutím šestiměsíční lhůty promlčecí bylo dokonáno promlčení práva trestního řízení proti obviněnému Ivanu K. ve smyslu §§ 12 a 31 zák. čl. XL:1879 ve spojení s ustanovením § 108 zák. čl. V:1878. Poškozený odkázán byl na pořad práva civilního.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Jako vadu řízení vytýká stížnost, že nař. rozhodnutí nebylo doručeno advokátu st-lovu. Je pravda, že podle správních spisů nař. rozhodnutí bylo doručeno st-li, resp. jeho zákonnému zástupci přímo. Podle § 159 odst. 1 polic. trest. řádu č. 65.000/1909 mají býti arcí rozhodnutí, určená pro účastníka v polic. trestním řízení, jehož zastupuje advokát, doručena tomuto. Na nezachování tohoto předpisu nestanoví se tam však žádná sankce. I když tedy nař. rozhodnutí proti cit. ustanovení nebylo doručeno plnou mocí vykázanému advokátu zákonného zástupce st-lova, neutrpěl tím st-l na svém právu obrany proti nař. rozhodnutí žádné újmy, jak plyne i z podané stížnosti. Proto uvedený, byť i nesprávný postup při doručení nař. rozhodnutí nezakládá podstatné vady řízení ve smyslu § 6 zák. o ss, jak to vyslovil nss již v případech obdobných (sr. na př. Boh. A 5731/26 a 8343/30).

Z téže příčiny jest neodůvodněnou i námitka, že advokátu st-lovu nebyly dány k nahlédnutí správní spisy u okr. úřadu v Sevlušti.

Další vadu řízení shledává stížnost v tom, že nař. rozhodnutí nebylo vydáno po veřejném odvolacím líčení, k němuž prý měly býti strany obeslány ke kontradiktornímu jednání. Námitka tato jest bezdůvodná, neboť uher. policejní trestní řád č. 65.000/1909, který v hlavě VIII. upravuje podrobně řízení před apelačními úřady (§§ 197 až 209) nepředepisuje nikde, že by v tomto řízení mělo býti ustanovováno veřejné od-

volací líčení za účasti stran. Naopak z cit. ustanovení, zejména z obsahu §§ 197 až 205 plyne, že apelační úřad, rozhoduje o odvolání z rozhodnutí I. stolice vždy neveřejně, bez účasti stran, po eventuálním doplnění řízení, jež z jeho příkazu provede policejní trestní soud I. stolice. —

Nař. rozhodnutí jest ve své podstatě formálním zrušujícím výměrem, vydaným apelačním úřadem ve smyslu § 201 odst. 1 polic. trest. řádu podle § 204 odst. 2 č. 3 tohoto řádu. Tento předpisuje, že apelační úřad, přezkoumává věc, hledí z úřední povinnosti k tomu, zda jest zde důvod vylučující zahájení policejního trestního řízení, přičetnost nebo trestnost, a podle toho rozhodnutí I. stolice anuluje nebo změní. Důvodem vylučujícím zahájení trestního řízení jest také jeho promlčení, neboť má za následek odmítnutí zahájit řízení nebo pokračovati v něm zastavujícím výměrem podle §§ 53 č. 3, 54 odst. 1 a 151 č. 2 cit. pol. trest. řádu. Je proto k promlčení trestního činu hleděti policejně-trestnímu soudu z moci úřední, a to v každém stadiu řízení (srov. Boh. A 5004/25 a 6222/27).

Žal. úřad zjišťuje v nař. rozhodnutí po stránce skutkové, že osvobodující rozsudek I. stolice byl doručen obviněnému dne 12. října 1930, že dne 28. července 1931 byl jeho kůň z příkazu odvolací stolice okr. zvěrolékařem v Sevluši prohlédnut, a že od této doby nebylo již učiněno žádné další usnesení neb opatření, směřující proti obviněnému pro přestupek § 122 zák. čl. XL:1879, jemu za vinu kladený.

Stížnost správnost těchto skutkových zjištění nepopírá. Namítá jen jako vadu řízení, že k uvedené zvěrolékařské prohlídce advokát st-lův nebyl předvolán. Tato námitka mohla by míti význam jako výtka procesně vadného postupu jen tehdy, kdyby nař. rozhodnutí bylo meritorním rozhodnutím o odvolání st-lovu a obsahovalo výrok o vině či nevině obviněného, opřený o řečený zvěrolékařský posudek jako o prostředek důkazní. Leč nař. rozhodnutí takového výroku neobsahuje. Omezuje se toliko na prosté konstatování dne, kdy kůň obviněného byl zvěrolékařsky prohlédnut a činí tak jen za tím účelem, aby zjistilo, kdy bylo vykonáno poslední procesní opatření, směřující proti obviněnému, od něhož počala plynouti promlčecí lhůta trestního řízení, resp. pokračování v něm.

Opíraje se o uvedená skutková zjištění, vyslovuje žal. úřad v nař. rozhodnutí, že promlčecí lhůta trestního řízení činí v tomto případě 6 měsíců a že uplynula nejpozději dnem 28. ledna 1932, takže promlčení práva trestního řízení proti obviněnému bylo podle §§ 12 a 31 zák. čl. XL:1879 ve spojení s §em 108 zák. čl. V:1878 dokonáno.

Stížnost, nepopírajíc možnosti promlčení trestního řízení, ani že v této trestní věci platí 6měsíční lhůta promlčecí, namítá, že § 31 zák. čl. XL:1879 praví jen, že zavedení trestního řízení má se státi do 6 měsíců, a dovozuje, že přestupek, kladený Ivanu K. za vinu, byl spáchán dne 1. června 1930, a že trestní oznámení na něho bylo podáno dne 8. července 1930, tedy v zákonné lhůtě. Námitkou touto nepostihuje však stížnost obsahu nař. rozhodnutí, neboť žal. úřad uznal na promlčení trestního řízení nikoliv proto, že 6měsíční lhůta promlčecí uply-

nula ode dne spáchání přestupku do dne podání trestního oznámení, nýbrž z té příčiny, že lhůta ta počala plynouti od výkonu posledního procesního opatření, učiněného proti obviněnému, t. j. od výkonu zvěrolékařské prohlídky jeho koně (28. července 1931), a uplynula dříve, než bylo vydáno nař. rozhodnutí.

Stížnost připouští pak výslovně sama, že tato promlčecí lhůta počala plynouti podle § 108 zák. čl. V:1878 tímto dnem a nepopírá, že jeho ustanovení formálně dosud platí. Namítá jen, že toto zákonné ustanovení jest zastaralé a že se nehodí pro poválečné úřadování státních policejních úřadů, které jest mnohem pomalejší, než jaké předpokládal zákonodárce v roce 1878. K této námitce stačí uvést, že nss jest podle §§ 2 a 5 zák. o ss povolán toliko k tomu, aby ke stížnosti strany přezkoumával rozhodnutí neb opatření správního úřadu co do jeho zákonitosti, t. j. jen potud, zda konkrétní nař. rozhodnutí jest ve shodě se zákonem. Nepřísluší mu však zkoumati, je-li starší pozitivní zákonný předpis, jehož formální platnost není popřena, vhodný také ještě v době, kdy rozhodnutí o něj se opírající, bylo vydáno. Nss nemůže se proto otázkou zastaralosti a vhodnosti cit. ustanovení vůbec zabývat. —

Věcnými vývody, jimiž stížnost snaží se dovoditi, že Ivan K. je vinen přestupkem podle § 122 zák. čl. XL:1879, nemůže se nss rovněž zabývat, poněvadž nař. rozhodnutí o otázce jeho viny tímto přestupkem neobsahuje žádného výroku, nss může pak podrobiti své kognici toliko ty výroky, jež v nař. rozhodnutí jsou obsaženy. Dotčené vývody jdou mimo jeho obsah a vyznívají proto naprázdno.

Č. 11.864.

V á l e č n í p o š k o z e n c i : * Zastavití důchod válečného poškozence podle § 31 lit. c) zák. čís. 142/1920 Sb. může úřad i při přechodném pobytu válečného poškozence v cizině.

(Nález ze dne 23. dubna 1935 č. 11.430/33.)

V ě c : Jan P. ve F. proti ministerstvu sociální péče o zastavení výplaty invalidního důchodu.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t .

D ů v o d y : Výměrem z 5. listopadu 1932 zastavil zem. úřad pro péči o válečné poškozence v Praze st-li výplatu invalidního důchodu za dobu od 1. června 1932 do 30. září 1932 z důvodu, že v době od 15. května do 17. září 1932 byl bez svolení zem. úřadu v cizině.

Žal. úřad nař. rozhodnutím zamítl st-lovo odvolání s odůvodněním, že je zjištěno, že st-l v době od 15. května 1932 do 17. září 1932 dlel bez svolení zem. úřadu v cizině, a proto právem byla výplata za uvedenou dobu zastavena. K námitkám odvolání, že je šofér a že nemá možnost žádati o svolení k odjezdu do ciziny, poněvadž je vázán k jízdě na rozkaz svého zaměstnavatele a že mu nebylo známo, jak se dlouho v cizině zdrží, uvedl žal. úřad, že jsou námitky ty neodůvodněny, ježto